

ΜΕΝΙΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 350.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Το κορίτσι της στάσης

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 10.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κορίτσι της στάχτης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μένιος Σακελλαρόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Μένιος Σακελλαρόπουλος, 2021
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Βίβιαν Στεφάνου, με ευγενική παραχώρηση της ίδιας
© Φωτογραφίας οπισθοφύλλου: Δημοτικό Μουσείο Καλαβρυτινού Ολοκαυτώματος.
Περιγραφή φωτογραφίας: Φωτογραφία του Τόπου Εκτέλεσης στην οποία διακρίνεται ο λευκός Σταυρός και οι αριθμοί 13-12-43, ημερομηνία της εκτέλεσης. Η φωτογραφία δείχνει τις πρώτες επεμβάσεις στον χώρο για την κατασκευή του Μνημείου (1960-1970).
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2021, 10.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4181-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4182-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΕΝΙΟΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Το κορίτσι
της
στάχτης

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

- 20 χρόνια ταξίδια με τον Παναθηναϊκό*, Λιβάνης, 2003
Ολυμπιάδα, Ιστορία και θρύλοι, Λιβάνης, 2004
The game boy – Το μοιραίο 10, Λιβάνης, 2006
Θα πεθάνεις, ρε, Λιβάνης, 2007
Η νύχτα της Λώρας, Λιβάνης, 2008
Μαύρο φιλί, Λιβάνης, 2009
Φεγγάρι από πέτρα, Λιβάνης, 2010
Δύο μαύρα πουκάμισα, Λιβάνης, 2011
Πορφυρός κώδικας, Λιβάνης, 2012
Ένοχες ζωές, Λιβάνης, 2013
Η παγίδα των χρωμάτων, Λιβάνης, 2014

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Το σημάδι*, 2015
Δεκατρία κεριά στο σκοτάδι, 2016
Ο χορός των συμβόλων, 2017
Η πυραμίδα της οργής, 2018
Πικρό γάλα, 2019
Τα δεκαέξι γράμματα, 2020

*Στη μάνα Βίβιαν, το κορίτσι της σάχτης,
που δραπέτευσε από τα πολυβόλα που τη στοίχειωναν
και την κόλαση της φωτιάς για να δείξει με την καρτερικότητά της
ότι μπορεί κανείς να κερδίσει τη ζωή, αρκεί να το θέλει η ψυχή του.*

*Σε όλες τις ηρωίδες μάνες των Καλαβρύτων που μέσα
στην ολόμαυρη ράχη και στα ματωμένα χόματα, εκεί όπου
δεν έμεινε πέτρα για πέτρα, έσφιξαν τα δόντια κι ανέστησαν
τα ορφανά τους, χρέος τιμής στους δολοφονημένους άντρες τους.*

Δεν είχε πια τόση όρεξη για παιχνίδια αλλά έκανε ακόμη μακροβούτια στο νερό, ξέροντας ότι είναι τα τελευταία του, αφού η θάλασσα άρχισε να δροσίζει πολύ και σύντομα θα γινόταν σκούρα, φορώντας το χειμωνιάτικο πέπλο της.

Έτσι θα την εγκατέλειπε, επιλέγοντας να τη βλέπει από μακριά κι όχι να τσαλαβουτάει στους αφρούς της. Προτιμούσε τις βόλτες στις κορυφογραμμές, εκεί όπου του άρεσε να κυνηγιέται με τα σύννεφα και να τα διαλύει, όταν δεν τον κύκλωναν πολλά μαζί για να του επιτεθούν και να τον τρέψουν σε άτακτη φυγή.

Η Βίβιαν χάζευε τον κουρασμένο από τα έντονα καλοκαιρινά δρομολόγια ήλιο αλλά κι εκείνο τον γέρικο σκύλο που μαζευόταν στην αυλή της και ξάπλωνε ως αργά το απόγευμα δίπλα στη βρύση, βλαστημώντας τα γηρατειά του που του απαγόρευαν πια να τρέχει ανέμελος στους δρόμους, όπως έκανε όλα τα χρόνια.

Είχε μάθει να λιάζεται τεμπέλικα όλο το καλοκαίρι, αλλά κάμποσες μέρες τώρα ο ήλιος έφευγε γρήγορα κι έτσι ο μαύρος, ο Μούργος, μην αντέχοντας την ψύχρα που κατέβαινε από το βουνό, πήγαινε και κούρνιαζε στην πίσω μεριά, κάτω από τη μουριά, αφού τα πεσμένα φύλλα της σχημάτιζαν ένα μαλακό στρώμα που πολύ τον ευχαριστούσε.

«Γεράσαμε, Μούργο... Πόσο γρήγορα έφυγαν τα χρόνια...» του είπε η Βίβιαν, νιώθοντας κι εκείνη το βάρος στα πόδια αλλά και στην ψυχή.

Είχαν πια φύγει παιδιά και εγγόνια, πρόλαβε να τα χαρεί λίγες μέρες εκεί στα Καλάβρυτα πριν χαθούν στην καθημερινότητα και τις υποχρεώσεις τους.

Παρότι ένιωθε ότι ο χειμώνας που ερχόταν θα ήταν βαρύς, είχε αποφασίσει να μείνει εκεί, στο όμορφο κάστρο του Χελμού, ξέροντας πια ότι πάλι θα παλέψει με τη μοναξιά της μετά το μεγάλο ταξίδι του λατρεμένου της άντρα, του Γιώργου, που την άφησε έρημη και πικραμένη.

Δυο βήματα ήταν το κοιμητήριο κι ήθελε να είναι κοντά του, να του ανάβει το καντήλι, να του λέει δυο κουβέντες και μετά να αρχίσει να τακτοποιεί τα χαρτιά του. Ήταν γι' αυτήν ο θησαυρός της, ο λάκκος της ζωής της, έμενε αναμμένο κερί πια στη μνήμη του. Είχαν περάσει μαζί μπόρες και ήλιους, ήταν βαθιές οι ρίζες, δε θα της έκοβε ούτε το ταξίδι δίχως γυρισμό.

«Αχ, βρε Μούργο, πόσο σε αγαπούσε... Έχεις φάει δυο βουνά κόκαλα από τα χεράκια του... Μακάρι να ήταν εδώ να μας πρόσεχε και τους δυο... Εμένα δε με βαστάνε πια τα πόδια μου και τρέμουν και τα χέρια μου, αλλά το φαγάκι σου, όσο είμαι γερή, θα το φροντίζω», είπε στον σκύλο, που τον ένιωθε δικό της.

Ο μαύρος κούνησε την ουρά του κι έμεινε ξέπνοος πάνω στα ξερά φύλλα, λες κι έσκαβε όλη τη μέρα. Όμως τα γεράματα είναι άτιμα, οργώνουν ψυχή και σώμα, βαραίνουν σαν ατσάλι.

Τον χάιδεψε απαλά και μπήκε στην κουζίνα για να φορέσει μια ποδιά και να κατεβεί στο υπόγειο. Είχε αποφασίσει ότι θα ανέβαζε τα χαλιά πριν χαλάσει ο καιρός, θέλοντας να

τακτοποιήσει το σπίτι προτού αρχίσουν τα κρύα. Ήταν νοικοκυρά από τις σπάνιες και δεν άφηνε τίποτα στην τύχη. Ήδη είχε γεμίσει με πετρέλαιο τη δεξαμενή, ενώ έξω, κάτω από ένα υπόστεγο, είχε ντανιάσει δυο τόνους ξύλα για το τζάκι και κάμποσο δαδί για προσάναμμα. Θα το άναβε κάθε μέρα, το θεωρούσε σπουδαία συντροφιά. Εκεί μπροστά μπορούσε να διαβάξει τα βιβλία της, να τηλεφωνεί στα παιδιά της, να πίνει το τσάι της και να σκέφτεται τις υπέροχες μέρες με τον άντρα της αλλά κι όλες τις μαυρίλες της πολυτάραχης ζωής της.

Άναψε το φως και κατέβηκε αργά τα πέτρινα σκαλιά, με το μυαλό της να βουτάει στον χρόνο και να γυρίζει πολλές δεκαετίες πίσω, τότε που ήταν παιδούλα. Η κατάξανθη Παρασκευούλα με τ' όνομα, όγδοο παιδί του Βασίλη από τα Σουδενά και της Αρχοντούλας από την Τουρλάδα, που γέννησε κι ένα στερνοπούλι, τον Παναγιωτάκη, θα έκανε και δέκατο αν προλάβαινε.

Στο τελευταίο σκαλί το μυαλό της φωτίστηκε, ποτάμι οι μνήμες, βγήκαν μαζεμένες από την κρυψώνα τους, καθάρειες και φροντισμένες, σαν να ξύπνησαν πριν από λίγο, να νύφηταν με κρύο νερό από την πηγή και να πήγαν να την ανταμώσουν.

Στη μια γωνιά ήταν το λάδι, ιερό υγρό το έλεγε ο πατέρας... Παραδίπλα τσουβάλια με αλεύρι, σάρι, φακές, φασόλια, σταφίδες, καρύδια... Η μάνα είχε κι ένα μεγάλο δοχείο γεμάτο τραχανά, πιο δίπλα άλλο δοχείο με μακαρόνια που έφτιαχνε η ίδια. Τι προκομμένη γυναίκα! Αρχοντούλα Καμπέρου, κόρη του παπά Κωνσταντίνου. Κι ο πατέρας νοικοκύρης και σπουδαίος φαμελιάρης, ο Βασίλης ο Σταθούλιας, άρχοντας με τα όλα του κι ας ήταν μαραγκός. Δέκα στόματα τάιζε στο σπίτι κι έδινε και σε άλλους, όπου μπορούσε ο καφερός. Πόσο ευτυ-

χισμένοι ήμασταν όλοι! Κι εγώ ακόμα πιο πολύ! Είχα μπροστά μου επτά αδέρφια, τη Σοφία και την Κατερίνα, τις δυο μεγάλες, σαν μανάδες μου κι αυτές, τον Γιώργο και τη Μαρία, τον Κωνσταντίνο, τον Γιάννη και τον Δημήτρη, ύστερα από μένα ήρθε κι ο Παναγιωτάκης...

Έλαμψε το πρόσωπό της σαν το φεγγάρι στον σκοτεινό ουρανό, έτρεμαν τα μάτια της από τις μαζεμένες εικόνες στο μυαλό της.

Έφτιαχνε και τυρί η μάνα και φωνάζαμε όλα μαζί χαρούμενα που θα τρώγαμε πίτες, καμιά φορά έριχνε και μέλι στο τυρί, της το έμαθε μια Κρητικιά που είχε έρθει για έναν γάμο. Πώς χάθηκαν όλα τόσο ξαφνικά. Πώς η ευτυχία βούλιαξε στο δράμα, σαν το πόδι που κολλάει στη λάσπη...

Σκίρτησε η καρδιά της και βούτηξε στο κενό.

Κι ύστερα χάθηκαν όλα... Πού να χωρέσει ο νους τέτοια τραγωδία... Αυτό το κτήνος, ο άνθρωπος...

Προσπάθησε να ξαναχώσει τις μνήμες στο καβούκι τους, όσο πιο βαθιά γίνεται. Να μπορούσε να βάλει ένα λουκέτο να μην ξαναβγούν ποτέ πια. Έστρεψε το μυαλό της αλλού, να ξεφύγει από την ολόμαυρη πέτρα.

Θα βάζω μέσα τον Μούργο, θα του στρώσω ένα χαλάκι μπροστά στο τζάκι. Δε θα αντέξει έξω, είναι πια πολύ μεγάλος. Το πολύ πολύ να μου λερώσει. Δε χάθηκε ο κόσμος. Ψυχούλα είναι κι αυτή...

Είχε καιρό να κατεβεί στο υπόγειο, αφού τους τρεις τελευταίους χειμώνες, ίσως και περισσότερους, έμενε στην Πάτρα και δε χρειάστηκε να μπλέξει με τα χαλιά. Αλλά τώρα ήταν αποφασισμένη να μείνει, το ζητούσε η ψυχή της και δε θα έκανε πίσω, ακόμα κι αν ήξερε καλά ότι εκεί το κρύο δεν αστειεύεται και μπορεί να της δημιουργούσε κάμποσα προ-

βλήματα. Κι αν έπιανε και χιόνι, καθόλου ασυνήθιστο, ακόμα πιο δύσκολα τα πράγματα.

Της φάνηκε κάπως το υπόγειο, δεν ήταν όπως το είχε αφήσει.

Κάποιος το ανακάτεψε... Τι κάποιος δηλαδή, ο Γιώργος μου θα ήταν, ποιος άλλος. Πόσο του άρεσε να ψαχουλεύει! Μάζεψε ένα σωρό πράγματα, τα έχωνε όπου έβρισκε, μετά τα ξεχνούσε κι ύστερα τα έψαχνε!

Γέλασε μ' αυτή την τελευταία της σκέψη.

Κι εγώ τον μάλωνα κι εκείνος μαράζωνε. Και μετά, επειδή με είχε στενοχωρήσει, με πήγαινε για γαλακτομπούρεκο στη Στάνη. Είχε πάθος με τα παλιά αντικείμενα, ώρες περνούσε σ' αυτό το υπόγειο και τα ταξινομούσε. Αχ, βρε Γιώργο μου, πόσο μου λείπεις... Πονάει η ψυχή μου...

Σε έναν παλιό καθρέφτη που είχε κρεμάσει στον τοίχο ο μακαρίτης ο άντρας της, η Βίβιαν είδε το πρόσωπό της. Εκείνο το παλιό καλό αλάβαστρο, το πρόσωπο-φεγγάρι, είχε πια εξαφανιστεί. Είδε σαν κουμπότρυπες τα μεγάλα της μάτια και σαν άχυρο το μαλλί της, αλλά υπερέβαλλε. Η καλλονή δε χάνεται και τέτοια ήταν σε όλη της τη ζωή.

«Ποιος νοιάζεται για την εμφάνιση... Άλλωστε ποτέ μου δε νοιάστηκα, ούτε τότε που ήμουν νέα και σφριγηλή. Μπα σε καλό μου σήμερα με τις μνήμες!» είπε παρατηρώντας τον χορό των ρυτίδων στο μέτωπό της. Καμιά φορά είχε ανελήθη ορμή.

Άφησε στην άκρη τις σκέψεις της και συγκεντρώθηκε στη δουλειά που είχε να κάνει.

Ευτυχώς τα χαλιά, κλεισμένα καλά στις σακούλες τους, ήταν όρθια, μπροστά από μια σιδερένια κατασκευή με ράφια, κι έτσι δε θα παιδευόταν.

«Τώρα που το ξανασκεύομαι, δε θα μπορέσω να τα βάλω μόνη μου. Θα πω στη Βάσω να έρθει να με βοηθήσει να ση-

κώσουμε τα πράγματα στο σπίτι. Τουλάχιστον να τα ανεβάσω πάνω να είμαι έτοιμη. Μετά θα τα κάνουμε τσακ μπαμ».

Θα ανέβαζε πρώτα το μεγάλο μπλε χαλί με τα ωραία σχήματα δίπλα στους ρόμβους.

«Τι τραβήξαμε για να το φέρουμε από την Κωνσταντινούπολη σ' εκείνο το ταξίδι. Ο Γιώργος μου είδε ότι μου άρεσε και μου το πήρε αμέσως! Τέτοιος άντρας ήταν! Ευτυχώς που επέμενε και το πήραμε γιατί είναι φανταστικό χαλί, αυθεντικό περσικό, με τους καλούς τους κόμπους. Τα έβγαλε τα λεφτά του και με το παραπάνω. Μας είχαν κάνει και δώρο ένα σερβίτσιο με μικρά ποτηράκια τσαγιού και την τσαγιέρα. Πού να είναι άραγε αυτά; Μήπως το έχω δώσει στην κόρη μου ή κάπου αλλού; Δε θυμάμαι...»

Τράβηξε κάπως απότομα το μεγάλο χαλί κι έτσι τα άλλα τρία, χάνοντας την ισορροπία τους, έπεσαν στο πάτωμα.

«Βρε τα αναθεματισμένα! Έβγαλαν πόδια και περπάτησαν!»

Έμπηξε τα γέλια, που όμως κόπηκαν μαχαίρι όταν, με όλα τα χαλιά πεσμένα πια, είδε πίσω τα ράφια: ένα χάος! Κάμποσες σακούλες, ατάκτως ερριμμένες, έκαναν τα μαλλιά της να σηκωθούν!

«Χριστέ μου, πώς θα μαζέψω αυτό το χάος; Ή μήπως να τα παρατήσω έτσι; Ποιος θα τα δει αυτά τα χάλια; Αλλά δε μου πάει η καρδιά...» μονολόγησε.

Κοίταξε μερικές σακούλες. Μέσα υπήρχαν βιβλία από το Πολυτεχνείο Πάτρας όπου πέρασε πολλά χρόνια της ζωής του ο Γιώργος, σε άλλες υπήρχαν τετράδια με σημειώσεις, σε άλλες πάλι γραπτά φοιτητών, εκτυπώσεις βιβλίων, παλιά συγγράμματα, μόνο ο Άϊνσταϊν με το παχύ του μουστάκι έλειπε από κει.

«Καλά, καλά, θα τα μαζέψω άλλη στιγμή. Αυτά όμως τι να είναι;»

Το μάτι της έπεσε σε δυο τσουβάλια που δεν είχε ξαναδεί εκεί. Το πρώτο την έκανε να χαμογελάσει.

«Βρε τον γλυκό μου... Έχει κρατήσει εργαλεία από τότε που κάναμε την ανακαίνιση. Μα θα τα χρησιμοποιούσαμε ποτέ ξανά; Μπα σε καλό του...»

Όμως στο δεύτερο τσουβάλι, αρκετά βαρύ, το αίμα της πάγωσε. Μέσα υπήρχαν κάτι παλιές μπότες κι από κάτω ένα κράνος· ανατριχίασε όπως τα έβγαλε έξω. Ήταν μπότες των Ες Ες, έσταξαν αίμα τα σωθικά της πάνω από το κράνος, αυτό που στοίχειωσε όλη της τη ζωή.

«Τα θυμάμαι τα κτήνη... Ήταν γεμάτος ο τόπος από τέτοια, μου φαίνονταν ότι άστραφταν όταν έπεφτε πάνω τους ο ήλιος... Πώς έτρεμε η καρδιά μου κάθε φορά που τ' αντίκριζα... Κι ήταν τόσο πολλά, τόσο πολλά! Έκρουβα το πρόσωπό μου μέσα στην αγκαλιά της μάνας μου κι εκείνη μου έλεγε να σωπάσω. Προτιμούσα να κρατάω την αναπνοή μου μέχρι να σκάσω παρά να τους βλέπω».

Έτριψε το χέρι της για να συνέλθει από την ανατριχίλα, ένιωσε μεγάλη ταραχή μέσα της κι έκανε δυο βήματα πίσω, θαρρείς και θα την κλοτσούσε η μπότα.

«Χριστέ μου, τι δουλειά έχει εδώ μέσα; Και γιατί να τα φυλάξει ο Γιώργος; Κρατάνε τέτοια ενθύμια; Τι τον είχε πιάσει; Και ποιος ξέρει τι είχε στο μυαλό του...»

Αμφιταλαντεύτηκε. Δεν ήξερε αν ήθελε να καταχωνιάσει αυτό το απαίσιο τσουβάλι, αν έπρεπε να το ρίξει στη φωτιά και να κάνει στάχτες τα θλιβερά απομεινάκια, αν έπρεπε να τρέξει για να το πετάξει όπως είναι στα σκουπίδια, αν...

Μια εσωτερική επιθυμία την έκανε να αφήσει στην άκρη

τις σκέψεις της και να προχωρήσει ξανά προς το σκοτεινό αντικείμενο που πυροδότησε την ταραχή της. Έβγαλε τις μπότες και τις περιεργάστηκε. Ήταν λουστραρισμένες ψηλά, πιο κάτω ήταν αρκετά τάλαιπωρημένες ενώ μπροστά ήταν γδαρμένο το δέριμα.

Κάποιους θα κλοτσούσε με μανία αυτό το κάθαρμα που τις φορούσε... σκέφτηκε και συνέχισε να τις κοιτάζει.

Το γεγονός ότι ήταν ψηλές, ως το γόνατο, την έκαναν να σκεφτεί ότι ανήκαν σε κάποιον αξιωματικό και όχι σε απλό στρατιώτη. Ίσως από ταραχή, ίσως από το τρέμουλο της σύγχυσης, ένιωσε να της πέφτει η μία μπότα. Κι έτσι όπως προσγειώθηκε στο έδαφος, κάτι διέκρινε στο κάτω μέρος. Έσκυψε βουρλισμένη να την πιάσει και τότε είδε μια πορτοκαλιά ετικέτα στο εσωτερικό. «*Johan Wagner, Obersturmbannführer*». Προσπάθησε να θυμηθεί τα λίγα γερμανικά της, κρατώντας αγκαλιά εκείνη την μπότα με την πορτοκαλιά ετικέτα.

Αν δεν κάνω λάθος, είναι αντισυνταγματάρχης. Ένα από τα πολλά κτήνη που ήταν στην περιοχή. Σίγουρα θα έχει καεί στην κόλαση! Και σίγουρα θα τον έκλαψε μια μάνα. Τι έφταιγε κι αυτή η δόλια...

Είχε και η δεύτερη μπότα την ίδια ετικέτα.

Δες και θα μπορούσε να τον τις πάρει κάποιος...

Τις άφησε στο πάτωμα, έβαλε το χέρι της στο τσουβάλι κι έβγαλε το κράνος με τρεμάμενα χέρια. Πλημμύρισε από συναισθήματα.

Το πιο μισητό κράνος που φόρεσε ποτέ στρατιώτης στην ιστορία της ανθρωπότητας. Υπήρξαν σκληροί στρατοί, αλλά τόσο βάρβαροι κι απάνθρωποι όσο αυτοί δεν ξαναπάτησαν το πόδι τους στη γη. Ούτε οι Ούννοι του Αττίλα δεν ήταν τέτοια αιμοβόρα κτήνη! Ή μήπως ήταν το ίδιο;

Κρατούσε ένα καλογουαλισμένο κράνος, απλώς σκονισμένο αλλά σε εξαιρετική κατάσταση έπειτα από τόσες δεκαετίες. Κι όπως το κρατούσε, το αίμα της πάγωσε ξανά. Πάνω αριστερά υπήρχε το σύμβολο των Ες Ες, της πιο φονικής μηχανής που πάτησε στη γη, έμπνευση του αιμοσταγούς Αδόλφου Χίτλερ όταν αποφυλακίστηκε μετά το αποτυχημένο πραξικόπημά του το 1923, αυτό που έμεινε στην Ιστορία ως το Πραξικόπημα της Μπιραρίας. Τότε τους είχε ονομάσει *Schutzstaffel*, δηλαδή ομάδα προστασίας, η επονομαζόμενη SS, που έφτασε να έχει περισσότερους από ένα εκατομμύριο άντρες κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου.

Τα μάτια της Βίβιαν γέμισαν δάκρυα που έτρεχαν ανεξέλεγκτα, δημιουργώντας μικρά ρυάκια στο πρόσωπό της. Κανένα ανάχωμα, όπως οι ρυτίδες, δεν μπορούσε να τα σταματήσει. Κι ήταν ένα κλάμα απόγνωσης και πόνου, ανοίγοντας όλες τις πληγές στα εσώψυχά της. Ένα ρυάκι έπεσε πάνω στο κράνος και το γυάλισε, ευτυχώς δίχως να μπορεί να του ξαναδώσει ζωή...

Καλάβρυτα, 13 Δεκεμβρίου 1943.

Τα γερμανικά πολυβόλα θερίζουν ζωές, βιάφοντας με αίμα τον τόπο ολάκερο. Δεν έμεινε πέτρα πάνω στην πέτρα. Σπαράζουν οι μανάδες σκάβοντας με τα νύχια το χώμα, κρύφτηκαν ο ήλιος και τα πουλιά. Παντού στάχτη και θάνατος.

Η Παρασκευούλα, πεντέμισι χρόνων, νιώθει να χάνεται το μυαλό της, λαβώνεται η ψυχή της. Κρύβεται με τ' αδέλφια της στο βουνό, δυο μερόνυχτα περπατούν θρηγώνοντας τον πατέρα.

Ο Μητροπολίτης ζητάει από τις οικογένειες να δώσουν παιδιά για υιοθεσία στην Αυστραλία. Με φλογισμένα μάτια η μικρή σηκώνει το τρεμάμενο χεράκι της και φωνάζει: «Εγώ θα πάω στην... Αυστραλία, εγώ!». Χλώμιασε η μάνα της, η Αρχοντούλα, στράγγιξε το αίμα από τις φλέβες της.

Το αεροσκάφος Ντακότα με το όνομα «Αέρας» αναλαμβάνει να συνεχίσει την ιστορία, που ράγισε πέτρες και γκρέμισε βουνά!

Μια αληθινή, σπαρακτική ιστορία με φόντο τα ισοπεδωμένα Καλάβρυτα, ένα ολόφωτο μήνυμα στην ανθρωπότητα από μία συγκλονιστική γυναίκα, τη Βίβιαν Στεφάνου, για τη δύναμη της ψυχής του ανθρώπου, που χτίζει φάρους για ν' απλώσει το φως!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΟΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ. 25722

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η